

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juny del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La Sra. S.C.L. va presentar demanda laboral contra la societat E., SL, demanant la seva condemna a satisfer-li la suma total de 23.168,79.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, a declarar i cotitzar el salari de 2.529,10.-euros des del març del 2012 més altres 2.529,10.-euros del més de juliol, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat E., SL, es va oposar a la demanda sol·licitant la seva total desestimació, tot i formulant una demanda

reconvencional per tal que es condemnés a l'actora a pagar-li 572,55.-euros en concepte de perjudicis això com altre import que quedi acreditat, més interessos i costes.

La Sra. S.C.L. es va oposar a dita demanda reconvencional.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 02-02-2016, decidint "**Primer.**- *Estimant la demanda presentada per la representació processal de la Sra. S.C.L. contra la societat E., S.L., he condemnar i condemno a aquesta darrera a satisfer a la Sra. S.C.L. l'import de 23.168,79.- euros, juntament amb els interessos legals pertinents des del dia de contesta a la demanda, així com a la cotització de dit import a la CASS i condemnar a la societat E., S.L. a cotitzar prop de la CASS el salari brut de 2.529,10.- euros des del març del 2012 fins a l'acomiadament, sumant el fet que al juliol de 2012, s'hauran de declarar altres 2.529,10.- euros.*

Segon.- *Desestimar la demanda reconvencional presentada per la representació processal de la societat E., S.L. mitjançant escrit de data 14 de maig de 2013 i absoldre a la Sra. S.C.L. de les pretensions que contra ella es formulaven.*

Tercer.- *Condemnar a la societat E., S.L. al pagament de les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador."*

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat E., SL, demanant la seva revocació, dictant-se una nova desestimant la demanda de la Sra. S.C.L. i estimant la seva demanda reconvencional, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la Sra. S.C.L. demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat a les actuacions que, des del mes d'abril del 2007, la Sra. S.C.L. treballava com a administrativa per la societat E., SL.

La relació laboral es va extingir en data 21-01-2013 quan l'empresa va decidir procedir al seu acomiadament disciplinari, remetent-li la carta següent :

“Per la present li comuniquem que ens veiem obligats a resoldre la relació laboral mantinguda amb Vtè. des del 9 de juliol de l'any 2007 de conformitat amb el que estableixen els articles 93.1 i 104.1 de la Llei 35/2008 de data 18 de desembre, del codi de relacions laborals.

En particular, els fets concrets que motiven el seu acomiadament són els següents: la comissió de més de tres faltes d'assistència al seu lloc de treball sense tenir permís de l'empresa.

Efectivament vostè en data 7 de gener d'enguany, havent ja esgotat els dies que al seu favor li restaven per gaudir en concepte de vacances, s'havia de reincorporat al seu lloc de treball. Es per tant des del dia 7 de gener d'enguany que vostè ha faltat al seu lloc de treball de manera injustificada i sense tenir el corresponent permís de l'empresa, fins al dia d'avui, dia 18 de gener d'enguany....”

Les parts van donar una versió contradictòria dels fets.

L'empleada afirmava que :

- des de l'inici de la relació s'havia acordat amb l'empresa que podria marxar a Argentina (país d'origen del seu espòs) per les festes de Nadal i quedar-se absent de l'empresa més que els 15 dies normals però sense cobrar, i que així s'havia fet els anys 2009 i 2011.

- la seva cap, la Sra. A., i això des del mes d'abril del 2013, estava informada i conforme que, pel que fa a les vacances de Nadal, no es reincorporaria fins al dia 21-01-2013.

- l'empresa s'està reestructurant i s'ha aprofitat de la situació per acomiadar-la sense tenir que pagar cap indemnització.

L'empresa va sostenir que tal com indicat en el contracte de treball, i a l'igual que els treballadors de la construcció, la Sra. S.C.L. gaudia de 15 dies a l'agost i 15 dies per Nadal; que per tant s'havia de reincorporar el 7 de gener del 2013 i, per iniciativa pròpia i sense informar, no ho va fer fins al 21; que aquesta situació la va obligar a fer assumir les tasques de la Sra. S.C.L. per d'altres professionals ; que és l'empleada que va maniobrar a les esquenes de l'empresa i pretén percebre una indemnització per mantenir el seu ritme de vida.

El tribunal va concloure que no restava acreditada la realitat dels fets descrits en la carta d'acomiadament i que s'havia de considerar que la falta de caràcter molt greu imputada a la Sra. S.C.L. era injustificada i per tant també el comiat, conclusió que no accepta la part empresarial.

II.- El recurs és en relació amb la prova doncs l'apel·lant argumenta en essència que és en base a una incorrecta i parcial valoració de les proves que el Tribunal ha considerat que l'empleada tenia el permís de l'empresa per absentar-se fins al dia 21-01-2013 quan en realitat les proves han demostrat que no existia cap autorització i que l'empleada va “pecar l'excés de confiança”. Sosté en resumit que : 1) la data de compra dels bitllets d'avió no prova que l'empresa tenia coneixement de la data del retorn; 2) les declaracions de les Sres. F. i O. no són certes i aquestes persones manquen a la veritat i 3) el tribunal no ha prés en compte les proves practicades a instància d'aquesta part.

Cal dir en primer lloc que si l'empresa pretén que el règim de les vacances fou fixat en el contracte de treball, només ha aportat la primera pàgina d'un document no firmat que l'assalariada no reconeix.

En el mateix ordre d'idees, no existeix cap llibre horari ni cap pla de vacances contràriament a les exigències de l'article 70 del Codi de relacions laborals que disposa que en principi el període de vacances que correspongui a cada treballador ha d'inscriure's al pla horari amb una antelació mínima de 45

dies naturals i que el període fixat per a les vacances no pot ser modificat llevat d'acord entre la persona treballadora i l'empresa.

No es discuteix que des del mes d'abril del 2012 la treballadora sabia que estaria absenta de la feina fins al 21 de gener del 2013, doncs és en aquest moment que va organitzar el seu viatge a Argentina amb la seva família comprar els bitllets d'avió.

No es discuteix tampoc que no existeix autorització escrita, i tota la qüestió del plet era de determinar si o no l'empleada es va absentar fins al dia 21 de gener amb l'autorització de l'empresa.

El primer element que queda provat és que per les vacances de Nadal del 2008-2009 i per les del 2010-2011, l'empleada es va absentar durant més de 15 dies per passar les vacances a Argentina, i això amb l'autorització de l'empresa que no li va pagar els dies de més dels 15 dies. Així queda provada l'existència d'un sistema de permís sense retribució.

Els elements de prova els més destacables al respecte són que :

- al mes de gener del 2009 va cobrar 63% del seu salari i al mes de gener del 2011, 72% del seu salari, el que correspon a l'afirmació inicial de l'agent, que existia un acord pel qual existia un permís d'absència enllà dels 15 dies normals però evidentment no retribuït.

- els Srs. F. i D. (amics i excompanys de feina), la Sra. S. (una clienta) i la Sra. M.L. (coneguda de l'agent i clienta) van manifestar que saben que la Sra. S.C.L. marxava a Argentina per les vacances de Nadal tot un mes cada dos anys, sense que això hagi provocat cap problema per l'empresa. El Sr. D. precisa que ell sabia que havia de tornar a Argentina un mes pel Nadal 2012-2013.

És clar que aquests testimoniatges s'havien de valorar amb la deguda cautela donat els vincles que aquestes persones poden tenir amb la part agent, però guarden una força probatòria innegable perquè són confirmats per elements objectius exteriors concordant,

- la Sra. A., representant legal de la defenent, va manifestar en la seva confessió en judici que la Sra. S.C.L. havia fet 3 setmanes de vacances (i no un mes) en 2008-2009 i 2010-2011, amb el permís de l'empresa (permís que s'ha de suposar verbal puix en cap moment s'ha indicat que hauria sigut escrit), i que se li havia descomptat del salari el que sobrepassava dels 15 dies normals. Va afegir que s'havia de parlar cada any si es tornava a donar-li tal permís. És de veure com en cap moment de la seva contesta la part empresarial va mencionar l'existència d'aquestes autoritzacions anteriors.

- de manera sorprenent sinó estranya, les manifestacions dels dos màxims responsables (la Sra. A. i el Sr. L.) al respecte són contradictòries doncs el segon nega cap acord i l'existència d'una autorització en 2010, i indica que desconeix si se li havia descomptat quelcom del sou.

És ben entès que pel sol fet d'aquests antecedents, no es podria considerar com a provada una autorització pel 2013, però si que aquests elements permeten acreditar la versió de l'empleada sobre aquest punt i l'existència d'una "pràctica habitual" com la va qualificar el tribunal, i que permet valorar degudament les altres circumstàncies. A més, s'ha de tenir en ment que esdevé contrari a la bona fe el fet de sancionar intempestivament una actuació fins ara tolerada o acceptada per l'empresa.

Quant a la prova que l'empleada tenia l'autorització per quedar fora fins al dia 21 de gener del 2013, malgrat les manifestacions de la part recurrent al respecte, no existeix en autes cap element per desvirtuar els testimoniatges de la Sra. F. i de la Sra. O., i res permet pensar que haurien mentit.

Ara bé, la primera, clienta de la societat, va manifestar que sabia que la Sra. S.C.L. marxava cada dos anys amb l'autorització de l'empresa, i que al mes de novembre del 2012, aquesta li va comentar que tornava a marxar un mes a Argentina; que van comentar dit viatge en presència de la Sra. A., comentant-se fins i tot que l'empleada era afortunada que els seus caps li permetin tal viatge, assentint la Sra. A. amb el cap.

La segona treballa per la societat que portava la comptabilitat de la societat i va declarar que als finals del desembre del 2012, el Sr. L. la va trucar per arreglar un problema en relació amb un programa informàtic i li va dir que no podia esperar fins al dia 20 de gener, data del retorn de la Sra. S.C.L.

Front a aquests elements, difícilment pot sostenir la part empresarial que no sabia que l'empleada no tornaria al dia 07 i al contrari s'ha de considerar que sabia que el retorn seria el dia 21.

Quant als elements de prova invocats per la part recurrent, i que segons ella demostren que no era preparada i per tant no informada de l'absència de la Sra. S.C.L., no contradiuen el que acabem d'exposar.

En efecte, no és perquè l'empresa va manifestar a la CASS que no s'havia realitzat un pagament pel fet que la Sra. S.C.L. responsable del servei era absentia que això significa que la mateixa era absentia sense autorització.

Igual passa amb les manifestacions del Sr. B., gestor del Crèdit Andorrà qui es va tenir que desplaçar a l'empresa per fer les remeses bancaries. En efecte, si aquests elements demostren que l'empresa va tenir que fer realitzar unes tasques pròpies de la Sra. S.C.L., no signifiquen necessàriament que l'empresa no era informada, sinó que poden explicar-se per una falta d'anticipació de com organitzar-se en l'absència de la referida empleada.

No és perquè el Sr. H., comptable, repeteix l'afirmació de l'empresari que la Sra. S.C.L. s'havia absentat de manera injustificada que això és la realitat. Igual s'ha de dir en relació amb la Sra. A., actual empleada de l'empresa, ja que no és perquè aquesta va manifestar que s'havia assabentat el dia 07-01-2013 que la Sra. S.C.L. no tenia permís per quedar-se de vacances, que no el tenia, puix és necessàriament un representant de l'empresa que li va fer aquesta afirmació, però en realitat no sap si la seva companya de feina havia informat els seus superiors.

Així les coses, valorant tots aquests elements en el seu conjunt segons les normes de la sana crítica, apareix que la versió de l'empleada queda acreditada. Per tant, és amb bon criteri que el tribunal ha considerat que el comiat no era justificat.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna dels recurrents al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la societat E., SL, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 02-02-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR a la societat E., SL, les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.